

عنوان مقاله:

خاستگاه سخن از نگاه مولوی به همراه برخی ملاحظات تطبیقی در حوزه ی ادبیات خدانشناسی

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 44، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

لیلا پژوهنده - استاد یار، دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

این گفتار با عنوان «خاستگاه سخن از نگاه مولوی» با مقدمه ای در موضوع غیبی و وحیانی بودن خاستگاه سخن و اصالت کلام نفسی یا کلام الله بر پایه ی اصول و مبانی کلام اشعری و با تاکید بر ارزش و اعتبار ویژه ی سخن و جایگاه موجودات به عنوان کلمات خداوند در قلمرو هستی شناسی مولوی آغاز می شود و جایگاه ساحت ازلی و ابدی الهی را به عنوان سرچشمه ی اصیل و راستین و خالق و مالک سخن، همچنین گوینده و شنونده ی حقیقی سخن که سرانجام سخن بدان بازمی گردد، می نمایاند. ماهیت نسبت کلمه ی خلاقه ی (کن) با سایر مراتب هستی و پیوند ناگسستنی و ذاتی آفرینش با کلمه و رابطه ی زبان و هستی از مسائل مطرح در این بخش است. در ادامه با تفصیل بیشتر به این پرسش بنیادین که چگونه در قلمرو الوهیت، کلام نفسی که به عالم غیب، جهان حقیقت و معنی و به عبارتی به بالاترین تراز وجودی تعلق دارد، در جهان آفرینش و عالم شهادت عیان و آشکار می گردد، می پردازد. بدین ترتیب در دو فصل جداگانه موقعیت هستی شناسانه ی سخن و پیوند، ارتباط و نسبت کلام الله یا کلام نفسی و ازلی خداوند با: ۱. الست و میثاق ازلی ۲. انسان کامل مورد بررسی قرار می گیرد.

کلمات کلیدی:

الست، انسان کامل، خاستگاه (وحیانی و غیبی) سخن، سخن، کلام الله، کلام نفسی (ازلی) و لفظی، مولوی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888545>

